

VECKOBLADET

Fredag 27 oktober

Utkommer fredagar

1995 21:e årg.

Lösnummer 2 kr

32

Veckobladet tjugo år – jubileum med förhinder

Den 30 eller 31 oktober är det faktiskt tjugo år sedan det allra första numret av Veckobladet utkom. "Organ för VPK och KU i Lund", som det stod i huvudet, då som nu gnuggat med Letraset-bokstäver av typsnittet "Stencil". Ja, det är samma huvud som följt med i stort sett oförändrat – bara tidningens grad av anknytning till partiorganisationen har skiftat. Idag är det varken organ eller uppger vara utgivet av något parti, med eller utan k. Endast redaktionsadressen Bredgatan 28 skvallrar om ett slags lokalunion. Och så den röda förtryckta färgen förstås.

Två gånger har Veckobladets huvud dock haft annan färg än röd – den ena var 1983, när pågatågen var nya och man introducerade en egen tidtabell, där SJ-tågen inte var med. Det upprörde redaktionen, som tyckte att man skulle kunna välja tåg, och därför publicerade ett helt nummer med alla tåg samlade i ett helt nummer med huvud i pågatågens nya lila färg. Den är förresten påhittad av samme Mats Lind som numera bekämpar både snabbtåg och

pågatåg på banan mellan Kobber och Sliparelyckan där han själv bor och producerar tjugoså illustrationer till *Nationalencyklopedien* under pseudonymen Lind i Lund.

Andra gången VBs huvud inte var rött, var när tryckeriet just hade grön färg i pressarna och inte hade tid att

byta. Prenumeranterna trodde att VB hade fått centerpartistisk partibeteckning – det påminde förresten mycket om den massiva fanborgen av gröna fanor i Barsebäcksmarschen 1979, vid sidan av den röda...

Det är snart två sedan vi kunde skriva "20:e årgången" i huvudet, så ett jubileumsnummer har varit i redaktionen tankar länge. Det finns mycket att berätta om ur i VB:s nu tjugooåriga historia, och det ska vi att göra under resten av hösten. VB inbjuder också trogna läsare att berätta vad VB betytt för dem i deras dagliga gärning – i lokal- eller rikspolitiken eller hemma i bostadsområdet eller på jobbet. I december har vi tänkt göra ett häftat dubbel- eller trippelnummer. Tillströmningen av material varierar men är ända ganska jämn. Det är sällan man står med rumpan bar men det händer, vilket Rolf har anledning att beklaga för nr 30.

En misräkning i jubileumsfirandet är att VB under några veckor nog inte kan komma ut på fredagar, utan får värma hyllorna på posten istället för att avnjutas av läsarna under helgen. Anledningen redogörs för här intill.

Men kan vi komma upp i 500 postprenumerarerade ex 1996, så kommer VB på fredagen igen – som ett brev på posten! Varje läsare uppmanas därför att satsa årets sista veckor på att värva en ny prenumerant!

Nu är vi i B-laget

Förra veckans VB kom inte ut på fredagen som det brukar. Det gör (nästan) säkert inte det här heller. Om ni kommer ihåg skrev vi en del om våra postproblem i början av året. Kort uttryckt är det så här: Visst får man skicka ut hur få A-posttidningar man vill men man får betala för minst 1.000 exemplar. Eftersom VB just nu har en upplaga runt 400 så skulle kostnaden bli orimligt hög. Därför bytte vi till B-post det här året. Men det har ju inte märkts säger den uppmärksamma, vadan detta? Trots att posten inte längre är ett kungligt verk utan modern och marknadsanpassad så är det tydligen kvarnar som skall mala. Nu är det färdig-malt, klippt eller vad ni vill. I fortsättningen blir det B-utdelning på riktigt har vi informerats om, så det så. Trist för er, trist för oss i redaktionen, trist för alla!

Men det finns hopp! Posten sänker skamgränsen till 500 inför 1996 så vi får värva fler prenumeranter!

Kommer vi upp över 500 så lovar vi att se till så vi får råd att återgå till att vara en A-tidning även när det gäller utgivningen.

HSO spelar för dig

På vår kylskåpsdörr hemma finns sedan några år en dekal: HSO spelar för dig! Det är för att jag inte skall glömma var jag lärt mig uppskatta s.k. klassisk musik, men också för att påminna mig om att jag som politiker har ett ansvar för att Helsingborgs symfoniorkester får finnas kvar och fortsätta att utvecklas konstnärligt. Det är nämligen så ironiskt att samtidigt som orkestern, med Okko Kamu som chefsdirigent, slagit igenom hos den breda publiken (deras inspelning av svenska klassiska favoriter på skivmärket Naxos har sålt ihop till en guldskira) hotas orkesterns existens av oförstående politiker med kamrersjälar.

Helsingborgssymfonikerna har troligen varit en aning självsvåldiga när det gäller ekonomin, men inte för att berika sig själv – för att använda en modern politisk ursäkt – utan för att ge sin publik det absolut bästa. Orkestern hotas idag dels av sparkrav enligt ett slags okänslig rättvisepincip, som säger att alla kommunala verksamheter måste spara. Den hotas också av brist på förståelse för orkesterns

egenart. Det yttrar sig i krav på ökat samarbete med Malmö symfoniorkester. Det man verkar kräva är något slags gemensam musikerpool där de båda orkestrarna kan dra de musiker som för tillfället behövs för att genomföra ett program. Samarbete mellan orkestrarna och inlån av extra musiker är inget nytt för HSO. Man har gjort det med stor framgång under sina sommarfestivaler och bör fortsätta med det. Men målet bör vara att bygga ut helsingborgarna tills de har 60 musiker i en fast ensemble (och MSO tills de blir 100)! Det stora långsiktiga problemet är att det saknas vänsterpolitiker, läs socialdemokrater, med grundmurad känsla för kultur. De kan mycket enkelt, av ren okunskap och okänslighet, ställa till fördöelse som det tar årtionden att reparera.

Det bör vara hela Skånes angelägenhet att slå vakt om Helsingborgs symfoniorkester. Den spelar ju för dig! Den 10.11 spelar den särskilt för lundaborna i Stadshallen 19.30. Okko Kamu dirigerar Mahler, Sibelius, Schubert m.m.

Rolf N

Hans, Göran m fl

Hans Andersson, tung v-riksdagsman, talar vid ett appellmöte på Mårtenstorget på lördag kl. 11-13. Bland övriga talare finns Bertil Eriksson, facklig förtroendeman i Kommunal, som bl.a. haft (kritiska) synpunkter på kommunens sätt att uppträda under strejken nu senast. Mellan appellerna spelar Röda Kapellet gamla och nya låtar.

Medverkar gör även finansminister Göran Persson. Han kan inte komma själv men företräds av en byst som Andrzej Ploski förfärdigat, inspirerad av ordet *sparpaket*. Av Andrzej är även teckningen.

Två inlägg om den svenska socialdemokratin och dess kris

Socialdemokraternas kris

Jag skulle vilja överge moraliskussionen ett tag och säga att jag verkligen unnar det socialdemokratiska partiet den kris det nu genomgår. Det är synd att den inte har kommit tidigare. Då hade partiet mått bättre än i dag.

Jag vill påstå att jag inte har parti-chauvinistiska baktankar. Det är väl möjligt att socialdemokratin kris temporärt gynnar vänsterpartiet, men det är av mindre intresse. Den svenska arbetarrörelsen och mera allmänt vänstern i svensk politik står och faller med ett vitalt socialdemokratiskt parti. Vänsterpartiet uppstod en gång i marginalen till detta parti, närmast som en korrektingsrörelse. Min hållning till vänsterpartiet som så många andras är knappast präglad avhängiven entusiasm. Det är mera en sorts vardagssympati och vana och ett anständigt sätt att verka för vissa idéer om samhällsutveckling. Jag tror att många socialdemokrater känner på liknande sätt.

Kärnkraftsomröstningen

Varför ska man då glädja sig över den socialdemokratiska krisen? Jo, därför att det är en varböld som håller på att spricka. Det handlar om många år av toppstyre och falsk enhet, fejkad interdemokrati ("rådslag") och arrogans mot de egna väljarna. Det går t.ex. inte att säga att den har kommit efter Palmes period. Tvärtom, den grundlades då. Vi som såg kärnkraftsfrågan med det grova bedrägeriet kring linje 2 kommer aldrig att glömma det. Den ekonomiska politiken under 1980-talet med en våldsam överflyttning av pengar till de redan rika födde också ett antal revoltningar inom (s) som höll på att slå ut i full blom när förloppet avbröts av Palmes död. Sen blev det igen locket på under ett antal år.

EU-omröstningen

IEU-frågan återkom mönstret från kärnkraften. Det socialdemokratiska toppskiktet hade en hållning som i praktiken var identisk med moderaternas, men vägrade att låtsas om det. Det lyckades i

EU-omröstningen, det blev ett Ja, och vi fick uppleva att den svenska borgerlighetens övergripande mål under andra halvan av detta århundrade, att stoppa det svenska samhällsexperimentet med dess inslag av socialism, realiserades med den socialdemokratiska ledningens aktiva stöd. Ack, dessa TV-bilder av slutdebatten där Bildt och Ingvar Carlsson sitter och försäkrar varandra att de är varandras huvudmotståndare!

EU-valet

Så kommer då EU-valet i höstas där (s) ännu en gång ska försöka uppreptricket. Och nu misslyckas det kapitalt, de flesta av de egna väljarna stannar hemma. Nu bryr sig väl ingen egentligen om vilka partibetckningar det är på det glada gäng som ska försöka sätta sprätt på traktamentena i Strasbourg. Men valresultatet kan bli en viktig vändpunkt för socialdemokratin.

Jag hoppas och tror att vi under det närmaste året kommer att få se internt uppror mot partiledningen inom (s). Det är svårt att urskilja uppenbara ledare för revolten, men jag tror att det finns så pass mycket missnöje att den inte kan undgå. Politiskt/sakligt tror jag den kommer att riktas mot fördelningsspolitiken och bristen på åtgärder mot arbetslösheten, men i första hand tror jag den kommer att handla om interdemokratin, en uppgörelse med det som numera öppet kallas den politiska klassen.

Öppen strid

Öppna strider på partikongresser är inte alltid katastrofer utan tecken på att det faktiskt finns ett åsiktsutrymme. En livlig debatt och hårda motsättningar inom (s) skulle vara ett sundhetstecken och f.ö. en återgång till ett normalitillstånd. Det vart t.ex. fullt krig mellan Per Albin

Samarbete till höger – nej tack!

Härom morgonen när jag satt och drack mitt morgonkaffe trillade posten ner i brevinkastet. Jag tittade förtrött igenom posten och hittade Veckobladet, Aha! Trevlig läsning tänkte jag. Det är ju alltid trevligt att läsa igenom tidningar och se vad folk i partiet tycker. Min reaktion när jag läst igenom Rolf L Nilsons artikel om partiledardebatten blev så stor att jag spillde ut kaffet över hela frukostbordet. I den här artikeln tänker jag ta upp några synpunkter som jag tycker är viktiga i sammanhanget.

Min uppfattning om socialdemokratin är att den har i många år stått nära vänsterpartiet i många avseenden. Välfärdssamhället som byggdes upp under 50–60-talen är socialdemokratin förtjänst. Begreppet solidaritet både nationellt och internationellt var en av symbolerna, och min respekt för den äldre generationens socialdemokrater är mycket stor.

Dessvärre har vi nu hamnat i den största ekonomiska krisen sedan 30-talet, och det är av största vikt att vi samarbetar för att lösa den men inte på de villkor som socialdemokraterna satt upp. "Sossarna" har gått mer och mer till höger och besparingarna drabbar dem som redan har en mycket ansträngd ekonomi. Argument som "alla måste vara med och betala" framförs oftare och oftare av många, däribland socialdemokratiska företrädare, och jag tycker att Rolfs artikel visar att han sällat sig till dem som har den åsikten. Han skriver att "Det är

Hansson och majoriteten av Stockholms Arbetarkommun under många år. Det sjuka har varit det pålagda locket av tystnad och passivitet. Jag önskar socialdemokraterna lycka till med en rejäl parti-strid.

Sten Henriksson

nödvändigt att partiet omedelbart anstränger sig för att återställa goda relationer till socialdemokraterna. Det är vi skyldiga våra väljare."

Det här är för mig helt främmande argumentering. En anledning till våra goda siffror i dels riksdagsvalet och dels EU-valet är att många av våra väljare är f. d. socialdemokrater som anser att SAP:s politik har blivit alltför högervriden. Även kritiken från de egna leden är också en signal som visar detta och det blir än mer anmärkningsvärt när kritiken kommer från en utpräglad högersosse som Göran Johansson.

Vänsterpartiet erbjuder sig förra hösten att samarbeta med socialdemokraterna, vilket också blev följden. Att sossarna sedan svängde över till höger och inledde ett samarbete med centern innebar bara en markering till hur de vill utforma sin politik. Partiledardebatten visade än en gång att socialdemokraterna har tagit ställning och att vänsterpartiet numera är det enda alternativet för de grupper som har en utsatt roll i samhället. Att vi kräver stopp på beparingarna för dessa människor är en självklarhet och om vänsterpartiet ska samarbeta med socialdemokraterna så ska ett stopp för sänkningar på A-kassa, sjukpenning etc. stå högst på dagordningen.

EU-valet visade att förtroendet för politikerna är förbrukat och där kan man säga att det är nödvändigt att återställa relationerna. Jag är helt övertygad om att förtroendet för partiet kommer att öka när vi visar att vi är konsekventa i både tanke och handling.

Kamratligen

Niclas Jörnklint
Ung Vänster Lund

Marx då och nu

Karl Marx börjar bli inne igen. Det har inte minst marknaden upptäckt. Ett av våra större bokförlag är på väg ut med ett urval av hans texter, sammanställt av bl.a. f. förrädarna Håkan Arvidsson, Lennart Bernsten och Svante Nordin.

Men det finns också skäl för vänstern att ständigt förhålla sej till den man som obestridligen är en hörnsten i dess ideologiska arv. Därför ordnas en liten kurs som startar tisdagen den 7 november och fortsätter ytterligare tre eller fyra tisdagar (19.30, v-lokalen på Bredg. 28, gratis, upplysningar genom Gunnar Sandin, 135899).

Det blir en kurs kring *Kommunistiska manifestet*, den pamflett som Marx med bistånd från Engels

skrev i början av 1848. Vi kommer att diskutera vad som är förlegat resp. aktuellt i Manifestet, t.ex.:

1. Begreppet "kommunism" var för Marx självklart men har nu demoniserats. Kan det rehabiliteras?

2. Finns det verkande krafter i historien med vilkas hjälp man kan förutse utvecklingen, och i så fall vilka? Eller sker allt av en slump?

3. Bör vi i likhet med Marx bejaka den kapitalistiska utvecklingen för att den för utvecklingen framåt och sopar undan en massa gammalt bråte?

4. Marx skulle sannolikt ha gillat både EU och asfalteringen av Hardebergaspåret. Hade han rätt?

Välkomna till kursstarten den 7 november!

Lunds Alternativa Akademi

Lunds Alternativa Akademi fortsetter sina onsdagscaféer på Smålands nation, Kastanjegatan 7. Den 1 november kommer Tapio Salonen, fil. dr i socialt arbete, att inleda kring ämnet "Välfärdens marginaler". Till det serveras Quiche smålandaise, läsk, öl och tillugg. Caféet öppnar 18 och Tapio börjar 18.30. Välkomna!

Mer information genom Daniel, 040-921411 eller Johanna, 046-120680.

Utträde

ur vänsterpartiet i Lund har begärts av en person som varit medlem sedan 1977. Skälet är partiets uppmjukade linje när det gäller kärnkraftens avveckling.

En ursäkt till läsarna

Förra VB var ett exempel på hur det kan gå när det är som värst. VB görs av som bekant frivilliga krafter och ibland kör det ihop sig för redaktörer och skribenter samtidigt. Då får man skriva på onsdagkvällen för att fylla ut spalterna och när man inte orkar längre, täcka upp med bilder. Läget var sådant när vi gjorde VB 30. Tyvärr stressades vi till ett stort misstag. Vi lade in fel artikel om trafik och miljö och upprepade Eva Kristenssons text från VB 29. Som ansvarig redaktör ber jag härmed läsarna om ursäkt!

Rolf L Nilson

En runda till stadens bokhandlar

Jag kom tjugominuter för tidigt till skolkansliet häromdagen och beslöt att använda tiden till en liten bokhandelsrunda. Gleerups låg närmast till. Fram till 1993 fanns där en huvudsakligen engelskspråkig utländsk avdelning, som jag var särskilt förtjust i eftersom man där kunde finna i stort sett vad som helst inom alla ämnen. Thomas Hobbes *Leviathan* eller Darwins *The Origin of Species* eller Hawkins *A short history of time* eller en ny roman av Auster, innan man alls visste vem Auster var. Ibland köpte man, ibland inte. Ibland återkom man senare och köpte.

Nu finns den där avdelningen inte längre. Jag har antagit att en hel del av de böcker som tidigare fanns där i en sorts fruktbart kaos nu spritts ut på de olika ämnesavdelningarna. För tillfället fanns det några böcker jag ville titta på: Camille Paglias *Sexual Personae*, Karen Armstrongs *A history of God*, två nummer av det brittiska kvartalsmagasinet *Granta: Crime and Journalism*. Norman Mailers nya roman om Lee Harvey Oswald och pocketupplagan av James Ellroys *American Tabloid*.

Jag sökte utan att finna en enda av böckerna. Det förvånade mig, för jag visste att ett par av dem funnits. Ett biträde sökte på datorn.

–Tyvärr, sade hon, men vi kan naturligtvis beställa dem.

–Men Armstrong och Paglia fanns förut i pocket just här i denna bokhandel, sa jag.

–Det var innan vi la ner avdelningen för utländska böcker, sa hon.

Jag beställde inte, för beställer man har man gjort ett halvt åtagande att köpa, och det visste jag inte om jag ville. Skulle jag köpa, skulle det förresten ske på minuten.

Uppdraget över Gleerups alltmer provinsiala sortiment gick jag vidare efter en föraktfull blick på dess pryöverfyllda, ointressanta skyltfönster och kom till Boklådan, med dess bättre och mer omväxlande skyltning. Där sökte jag åter mina böcker och fann åtminstone de båda *Granta*-magasinen och *American Tabloid* i en vulgär pocketversion av den typ som jag gillar. Ett klart plus för Boklådan.

De var i färd med att förbereda onsdagens författarträff. Karin Widerberg har skrivit en bok om kön och kunskap, och nu skulle hon presentera den. Jag tjuvlyssnade intresserat. De hade ett fyrtiotal förhandsanmälningar och väntade dessutom många spontana besökare. Skulle det finnas stolar för alla? Jag hade aldrig haft tillfälle att komma till deras författarträffar,

men konstaterade med gillande att de trots Boklådans lätt feministiska inriktning var fördomsfria nog att ha aftnar med såväl Henning Mankell som Jan Guillou. Jag undrar om Karin Widerberg tog upp några av Camille Paglias provokationer i sin bok. Det får jag kolla senare.

Karin Widerberg hade långt vackert blont hår på den tiden då hon ingick i vpk's Klostergårdsgrupp. Jag minns hur vi satt i ABFs källarlocal och diskuterade kvinnokamp och klasskamp. Vi var ganska stränga och hetsiga. Sven-Bertil Persson var där, och Ingegerd Rössler-Rosenberg och Göte Bergström och Kajsa Theander, tror jag, och flera andra. Det måste ha varit 1977.

Så nickade jag och gick, till Pocketbokhandeln, förstas, och tittade in som hastigast. Det är naturligtvis en butik som jag gillar. De spelar ofta snygg 30-talsjazz där och de har ett ganska bra sortiment – dock inte på faktapocket. Jag kammade noll beträffande samtliga mina titlar. Mest förvånad blev jag över att de inte hade Ellroy.

Klockan var fyra. Det var dags att sticka upp på skolkansliet. Allt var bättre förr, tänkte jag, men som läget nu är, så är Boklådan bevisligen bäst!

Gunnar Stensson

I huvudet på en kommunalpolitiker

Världen styrs av en amerikan mitt i sin återvalskampanj, en ryss med tydliga alkoholproblem och en döende kines.

De europeiska stormakterna styrs av en tysk med Bismarck-komplex, en engelsman utan fungerande parti, en fransman med stort behov av att "visa musklerna", en spanjor som misstänks för statsterrorism...

Sverige styrs av en regering som mer stöder sig på sin samarbetspartner centerpartiet än på det egna, av inre motsättningar förlamade partiet.

Vänsterpartiet leds av en partiordförande med ryggproblem (måhända uppkommet i samband med en oförsiktig "halvböj" vid någon politisk debatt på någon krog?), en vice ordförande som, utan att höra partiet ger upp våra avvecklingskrav för kärnkraften, och en partisekreterare som "von oben" fördömer Mona Sahlins kortproblem utan att verka anstränga sig att analysera de bakomliggande orsakerna till "affären". (Läs gärna Anne Jalakas artikel i Arbetet Nyheter 25 oktober.)

På tal om Mona Sahlin, så tycker jag att det klokaste hittills sagts av Johan Lönnroth, när han dagen efter det första avslöjandet konstaterade att korttrixandet var ett betydligt mindre problem än Mona Sahlins dödförklaring av 6-timmarsdagen.

Men vart vill jag komma med eländesuppräknings? Jo, till detta: Vi måste ställa oss frågan hur den makt som utgår från folket förvaltas av dem som folket utser. Samhället blir mer och mer komplicerat, säger framför allt dom som tycker sig vara tvungna att försvara olika slags inskränkningar i demokratin, och sin egen maktposition. Samma säger dom som borde vara med och bestämma men inte gitter... eller har tid... eller vägar. Men vem bestämmer hur komplicerat samhället skall vara?

I Lund däremot – tänker en optimistisk kommunalpolitiker – är vi på väg mot en fördjupning av demokratin. Tio skolstyrelser, tio socialnämnder, tio fritidsnämnder, tio biblioteksnämnder kommer att, tillsammans med innevärdarna i kommundelarna diskutera hur de resurser som står till förfogande bäst används. Partierna kommer att få ta emot nya medlemmar och sympatisörer i sina stadsdelsföreningar. Ett otal konflikter kommer att uppstå mellan kommundelar och mellan den centrala kommunledningen och kommunledningsnämnderna. Detta kommer att, om man ser möjligheterna istället för hinderna, lyfta den kommunala debatten, engagera människor som tidigare inte brytt sig, förstärka demokratin, tydliggöra de verkliga motsättningarna i samhället...

Sven-Bertil Persson

Miljön i veckan som gick

Trafik var temat för miljödelegationens verksamhet under september. De stora händelserna var dels en mässa på Stortorget under rubriken "ren kommunikation" samt dels ett seminarium om trafik och miljö. Mässan var välbesökt och det hade varit förvånansvärt enkelt att få utställare bland de tyngre aktörerna inom trafikområdet. Men det ligger väl i tiden att visa upp hur miljövänlig man är. Trafikseminariet har skildrats tidigare i Veckobladet så om det tänker jag bara nämna att miljödelegationen fått beröm från många håll för ett genomtänkt upplägg. Nu återstår endast (...) för respektive parti att sätta ihop sin vision av hur ett miljöanpassat transportsystem kan se ut i Lunds kommun.

Vänliga veckan – för miljön

I oktober var miljövänliga veckan höjdpunkten. Handla miljösolidariskt var årets motto som gällde för naturskyddsföreningens aktiviteter över hela landet. Ett nord/syd-perspektiv tillförs därmed den debatt om hur vi konsumenterna kan utnyttja vår makt på marknaden. Från Lunds kommun stödde vi det med 75 000 kronor och genom att delar av miljödelegationens personal hjälpte till med arrangemanget. Detta är en satsning som är lätt att försvara. Stödet från oss underlättar för mängder av ideella insatser som kanske inte hade blivit av annars, åtminstone inte i den omfattningen.

Många skolbarn hade varit ute och inventerat i affärerna för att kunna bedöma hur miljövänliga de

är. En central bedömningsmall låg till grund för den tävling som åter gav Fokus förstapriset. ICA Tornet kom på andra plats och Konsum på Flöjtvägen fick tredje pris. Inför nästa års tävling har diskuterats att göra en egen bedömningsgrund där affärens storlek har mindre betydelse.

Ett annat inslag under miljöveckan var en jordbruksdebatt som skildrades i VB förra veckan. Mellan 110 och 120 åhörare hade sökt sig till denna debatt. Den livliga diskussionen handlade bl. a. om hur man ska få till stånd en minskad användning av kemiska bekämpningsmedel och konstgödsel. Det ska bli intressant att se vad kommunfullmäktige i Lund kommer att besluta om den motion Vänsterpartiet lämnat in på detta tema.

Brunnshög exploateras rejält

En kväll ordnade Lundabygdens naturskyddsförening ett möte om översiktsplanering i kommunen. Detta möte var också välbesökt, men det var få partirepresentanter där. Brunnshögsområdet öster om vattentornet är tänkt att bli föremål för en rejäl exploatering. Flera tusen nya arbetstillfällen skulle kunna rymmas inom Brunnshögsområdet enligt planerna. Jag är personligen negativ till dessa förslag. Lund är tillräckligt stort som det är, vi behöver inte dra till oss verksamheter som behövs bättre på andra orter. Dessutom kan det knappast vara förenligt med att värna om det fysiska underlaget för naturens kretslopp, vilket kommunstyrelsen

beslutat ska vara en av riktlinjerna för miljöomställningen i Lund. De åkrar som tillhör Tornäs gård kommer att behövas för livsmedelsproduktion även i framtiden.

Agenda 21-tidningen

Miljövänliga veckan innehöll fler möten och exkursioner som det inte finns plats för att orda om här. Jag ska passa på att uppmärksamma VBs läsare på något ni förhoppningsvis har fått i brevlådan när detta nummer av VB distribueras. Under veckan har posten åtagit sig att dela ut första numret av Agenda 21-tidningen till alla hushåll i Lunds kommunen. Kommunens miljöjournalist Christina Nilsson har skrivit den och miljödelegationen är tacksam för alla synpunkter, såväl positiva som negativa.

Från miljönämnden vill jag bara referera ett ärende. På förra sammanträdet var jag inte tillräckligt alert utan accepterade, liksom de andra ledamöterna, att betrakta sophämtning i hushållen med glesare intervall än hälften av den brukliga som en sanitär olägenhet. Det innebär att renhållningsverket kan beordra sophämtning som skyddsarbete och därmed sabotera för kommunalarbetarförbundets konfliktåtgärder. Efter mötet har jag ångrat mig. Det blir inga hälsorisker av att det luktar lite illa, miljönämnden borde ha angelägnare hälsorisker att vidta åtgärder gentemot, exempelvis trafiken i innerstaden.

Karin Svensson Smith

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....

Mona igen

I förra numret skrev jag några rader om Mona Sahlins frekventa felparkeringar. De är ett litet men allvarligt tecken på hennes bristande samhällsmoral. Aspekten kan ändå synas perifer och därför ett par ord i kärnfrågan.

Inte många skulle höja på ögonbrynen om det avslöjades att Carl Bildt eller Göran Persson hade en älskarinna. Motsvarande avslöjande av Alf Svensson skulle däremot leda till avgång bums. Vad jag vill säga med detta är att vi ofrånkomligen har olika moraliska förväntningar på olika politiker. Att Lars Tobisson eller Johan Bengt-Påhlsson eller Benny Jönsson fifflar fördömer vi men överraskas inte av. Av arbetarrörelsens företrädare (s eller v) begär vi bättre. Därför var det rätt att angripa Lennart Bodstedt, Stig Malm, Öve Rainer.

Mona Sahlins deltog i de angrepen. Därför är det alldeles logiskt om hon nu tvingas kliva av. Och därför var det bra med Lars Ohlys deklaration att vänsterpartiet inte kommer att rösta på henne som eventuell statsminister.

Sen är det en helt annan sak att jag redan förut hade tunga invändningar mot Mona Sahlins som regeringschef. Dels företräder hon vad som är en utpräglad högerlinje inom sitt parti. Minns att det var med stor sorg som DN:s ledarsida tog avstånd från henne efter fifflat. Med sin "ekonomiska realism" var hon deras, och säkert många borgares, favoritkandidat. Dels finns det tydliga tecken på att hon inte förmår att driva någon självständig linje utan gör som de Stora Grabarna (i dagsläget främst Göran Persson) säger. Det var nog det som fick henne att punktera utredningen om sex timmars arbetsdag.

Med kortare arbetstid hade hon kanske kunnat hålla bättre ordning på sina papper. Nemesis divina. Mosa Mona!

Gunnar Sandin

Ett moraliskt brott – och en dumhet

Den 18 oktober gick vänsterpartiets partisekreterare Lars Ohly ut i Rapport och meddelare, att vänsterpartiet inte tänkte rösta på Mona Sahlins om hon föreslogs som statsminister. Han såg manligt käck och oförvitlig ut.

Detta kan inte tolkas som annat än ett försök att utnyttja hysterin

kring Mona Sahlins för att vinna partipolitiska fördelar. Den politiska girigheten skyr inga medel.

Mona Sahlins var trängd mot väggen som en mobbad tjej på en skolgård. Tillmälena haglade. Nästan ingen vågade ställa upp för henne. De flesta av hennes forna vänner höll sig försiktigt i skymundan. Men vänsterpartiet såg sin chans att utdela ett försåtligt stick med strumpsticken. De iskallt metodiska, cyniska, anonyma massmedieexploatorerna hetsade upp en mobb av besinningslösa, självgoda, enfaldiga småborgare, som äntligen funnit en politisk fråga som de tyckte sig begripa. Det var samma mobb som alltid utgjort kärnan vare sig det gällt häxförföljelse eller lynchningar. Många kommer säkert efteråt att känna skam för att de lät sig ryckas med.

Utspelen mot Mona Sahlins var säkert inte Lars Ohlys privata påhitt. Då hade det kunnat dementeras. Jag har inte hört någon dementi. Eller har du dementerat, Gudrun Schyman?

Man kommer säkert att försvara sig med att man tar avstånd från Mona Sahlins politik. Hon har inte ställt upp för de underbetalda kvinnorna osv. Men i så fall hade man kunnat invänta resultatet av RÅ:s utredning. Man hade kunnat ta avstånd från massmediernas överdrifter i stället för att agera gläfsande hund i Expressens drev. Efter de utredningsresultatet och det socialdemokratiska partiets ställningstagande blivit känt hade det varit dags att föra fram de politiska kraven.

Vore jag socialdemokrat skulle jag aldrig glömma vänsterpartiets svek. I sin partiegoistiska girighet har partiet inte bara begått ett moraliskt brott utan vad värre är – en dumhet.

Gunnar StenSSon

Vanlig simpel elakhet

Förra veckan karakteriserades av en perspektivlös häxjakt på Mona Sahlins. Det offentliga samtalet fick dålig andedräkt. Det lukade egenrättfärdighet, hyckleri och vanlig simpel elakhet. När Göran Skytte intervjuade henne mädde jag nästan illa. Dagen efter uppträdde vår partisekreterare Lars Ohly i TV och gläfsade med i drevet. Efter Lars Ohly var det Per Unckels tur. De sa ungefär samma saker.

Man kan inte begära att vänsterpartiets partisekreterare ska försöka ge en balanserad syn på det som hänt när få socialdemokrater har kurage att göra det. Men man kan begära att han inte slår sig ihop med moderaterna utan i likhet med miljöpartister, centerpartister och folkpartister avvaktar och låter

hela "affären" få rimliga proportioner.

Det är den mänskliga aspekten på framträdandet – och den är viktig. Men det finns en politisk också. Lars Ohly sa att han inte tyckte att vänsterpartiet skulle rösta för socialdemokraterna om de föreslog Mona Sahlins som statsminister. Alla som på någon nivå samarbetat med andra partier vet att det är en dödssynd. Man ska ställa krav på innehållet i politiken men varje parti måste själv bestämma vem man utser till olika poster.

Det måste Ohly veta. Vilken avsikt hade han då med utspelen? Hur var det förankrat? Samma dag kom riksdagsgruppen med samarbetsinvtan om kärnkraften – så de kan knappast ha varit informerade. Visste partistyrelsen något?

Roland Andersson

Vad då Rune? Det är vi!

Nej, Rune Linder har inte alls bestämt att KDN Östra Lund skall sitta på Vipeholm med asbest i väggarna! Det är vi i Lokalgruppen som tyckt det, ett gäng politiker, utsedda av Kommunstyrelsen för att ordna lokalfrågan i samband med kommunreformen. Visst, Rune är med som tjänsteman i gruppen men det är vi andra som kommit fram till vårt förslag.

Varför har vi velat placera KDN-tjänstemännen på Vipeholm? Jo, vi såg tidigt de problem för lokal aktivitet, bl.a. politisk, som stadsbyggnad och ytterområdena medfört. Dåliga kommunikationer, dåliga värförbindelser mellan områden, få lediga lokaler, brist på andra aktiviteter. Dock kunde vi inte bygga om Lunds ytterkanter före årsskiftet utan sökte efter främst någorlunda centrala platser där de flesta bor. Är områdena mycket splittrade som i söder försökte vi hitta något "neutralt" mellan de olika stadsdelarna. Paviljong- eller baracklösningar försökte vi undvika då de är ruskit dyra.

Dessa problem har vi i alla de yttre kommundelarna. I byarna finns ofta något gammalt kommunalhus kvar som ligger mitt i byn men Öster, Nordväst, Söder och delvis Väster är dels splittrade genom tontiga vägdragningar, dels finns det få lokaler att välja mellan. Öster var därvidlag inte värre än de andra, snarast tvärtom då man har Vipeholmsområdet med rätt närbelägna lokaler. Därtill ligger de invid stans bästa cykelled, något vi trodde miljöpartiet skulle gilla.

Vi har varit mycket medvetna om tankarna på ett nytt torg vid Maria Magdalena och har just för att vi tror på idén inte velat spolierna den med en barackbyggnad. "Tillfälliga" paviljonger är mycket

dyra att bygga och har en tendens att bli permanenta. Läger man ett dyrt KDN-kontor i baracker vid torget blir det svårt att få en bra utformning på det och jag tror att KDN blir en betydligt bättre lobbyist om man inte själv ännu fått glädje av torget. Det är därför som en dubbel omtanke om kommunens hyreskostnader och Östra Torns möjligheter till ett trevligt torg med fler verksamheter än en kommunal förvaltning som gjort oss så envisa med Vipeholm, trots asbesten. Vi diskuterade detta mycket tidigt med Anders som var väl insatt i vår argumentering.

Asbest är givetvis inte bra i ett hus men är i detta fallet bundet bakom väggskivorna vilket gör det farligt bara om man borrar i väggarna, något som Lundafastigheters utbildade personal åtagit sig när bokhyllor ska upp. Samma problem har man som bekant i flera halvgamla hus, bl.a. Blocket.

Jag är lite förvånad att Anders utmålar sig som S:t Örjan med just Rune Linder som drake. Vid ett möte förra veckan hade Rune ordnat iokaier som referensgruppen kunde godta: f.d. K-Konsults hus på Gastelyckan. Vi politiker i lokalgruppen hade hävdade att huset var otänkbart med tanke på läget men Rune har tydligen bättre vittning på en god fastighetsaffär än vad vi hade. Vi hoppas att KDN Östra Lund ska trivas där!

Mårten Dunér

MÖTE MÖTE

KOMPOL. Eftersom VBT v. inte kommer utföras på tisdagen "veckan efter" gäller denna notis måndag 6 november. Då fortsätter kommunalpolitiska gruppen sina förberedelser inför budgetsammanträdet 22-24 november. Platsen är Bredgatan 28, tiden 19.30.

VÄNSTERPARTIET. Medlemsmöte må. 30.10 kl. 19.30 i Medeltidssalen, Folkets hus. På dagordningen nya parti-programmet och kommunens budget.

RÖDA KAPELLET Lö. 28.10 appellmöte Mårtenstorget 11.30-13 (obs tiden!). Repi källaren där kl 11. Nr 1, 28, 34, 76, 78, 136, 190:2, 208, 225, 271, 294, 298A, 315 och 318. Sö 18.45 rep. med Joakim, bl.a. Hindemith

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Gunnar Sandin och Thomas Schlyter.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund. Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82. Manus mottas gärna på 3,5" diskett i Word eller WP för Mac eller PC. Telefon till redaktörerna: Rolf L Nilsson 12 90 44 (nästa nr) Karin Blom 14 16 12 Thomas Schlyter 14 75 05. Vid utebliven tidning ring: Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.